

те тіа, който полагжтъ всичка та си надежда на негово то спасение. Плож, да положи занапредъ намърение да исправи севеси, и да премъни житието си: и вътіа вышеореченны езстотъ истинно то покланіе.

Защо є потрѣбенъ дъховникъ атъ.

Покланіе то є потрѣбно да бѫде предъ дъховникъ атъ първъ, давъ прїелъ ѿ него грѣшникъ атъ наставление и дъховенъ совѣтъ за напредно то си исправеніе. Второш, давъ ѿ ѿблажилъ на грѣшникъ атъ, що сѧ какъ, ѿпъщеніе на грѣховѣте во имато Христово, и давъ го съвѣрилъ извѣсъ: благосвѣстіе за Божиѣ то милосердїе и за надеждата на негово то спасение. Исповѣданіе то не трѣбва да става съ бѣши рѣчи: то єсть да не дѣла, чи є грѣшенъ само, но да и заснѣ по имѣ всыте грѣховѣ, който є сторилъ: понеже прекрѣти те и невѣдими те раннѣ не сѧ и злѣчаватъ, и напаче, кога това исповѣданіе става не предъ человѣкъ, но предъ Бога, който испытва нашъте сърдца и оутробы. Върхъ това, срамота ли ще бѫде да ѿблажимъ предъ единъ человѣкъ нашъ-атъ грѣхъ, който не смыѣ сѧ срамували, като смыѣ го стрѣвали предъ чистѣйши те очи Божи! Исповѣданіе то трѣбва да става тогази, когато обличава и мѣчи человѣкъ атъ съѣсть та за каквъ ли давъ ѿ билъ грѣхъ, или наймалкишъ кога сѧ приготвя за причащеніе. Понеже, както рѣкохъмы више, грѣховѣте сѧ прошавятъ ѿ Бога въ исповѣданіе то на бѣзъ само, който вѣрятъ во Иисуса Христѣ, оумиршаго за нашъте грѣховѣ: слѣдователншъ покланіе то